- *Το Πείραμα στον Άδειο Χώρο του Εθνικού Θεάτρου-*

Συγγραφικά Πειράματα

Της Ειρήνης Μουντράκη

Το Εθνικό Θέατρο, σε μία προσπάθεια χαρτογράφησης της περιοχής του νεοελληνικού έργου, παρουσιάζει στον Άδειο Χώρο της Πειραματικής Σκηνής από τις 4 Μαΐου έως τις 15 Ιουνίου δέκα άπαιχτα νεοελληνικά έργα στην πλειοψηφία τους νέων συγγραφέων και σκηνοθετημένων από νέους στο χώρο σκηνοθέτες. Ανάμεσα τους *Το Πείραμα* της Ρωξάνης Καλτάκη που παίχτηκε από την ομάδα Θραύσματα από τις 15 έως τις 22 Μαΐου.

Το *Πείραμα* θέτει τα γνωστά, βασικά επικοινωνιακά ερωτήματα που συχνά μας απασχολούν: Ποιοι είμαστε στην πραγματικότητα και ποιοι είναι οι άνθρωποι που μας περιβάλλουν; Πόσο μας γνωρίζουν όσοι θεωρούνται δικοί μας άνθρωποι; Κατέχουμε στη ζωή τους τη θέση που νομίζουμε; Ποια είναι τα αληθινά τους συναισθήματα για εμάς και πώς αυτά αποκαλύπτονται μπροστά στον κίνδυνο και τις ευθύνες; Ένα Πείραμα μπορεί να αποκαταστήσει την αληθινή επικοινωνία;

Μία νεαρή καλλιτέχνις, η Δάφνη, αποφασίζει να σταματήσει για λίγο να επικοινωνεί με τους γύρω της και να τους αφήσει να ξεδιπλώσουν τα πραγματικά τους συναισθήματα καθώς προσπαθούν να ανακαλύψουν τί και ποιός την έφερε σε αυτή την κατάσταση. Οι «κολλητές» της από το πανεπιστήμιο, η αδελφή της και ο Ανδρέας, το αγόρι της, κατηγορούν ο ένας τον άλλον και ρίχνουν τις μάσκες τους, ενώ αυτή παρακολουθεί σχεδόν ηδονικά το ξεγύμνωμα της ψυχής τους.

Θεωρώ ότι η κατάθεση του έργου της Ρωξάνης Καλτάκη υπήρξε εσπευσμένη. Τα πρόσωπα της είναι φορείς των συναισθηματικών συγκρούσεων που θέλει να αναπαράγει στη σκηνή, είναι προσωποποιήσεις των ιδεολογιών, των διαφόρων στάσεων που υιοθετούνται στη ζωή. Η ίδια παραστέκει των ηρώων της, πρόσωπα που σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν ολοκληρωμένους χαρακτήρες. Το *Πείραμα* αποδεικνύεται κοινότοπο, περιγραφικό και καταλήγει σε μία κουραστική επεξηγηματική, σχεδόν μελοδραματική, ψυχολογική περιγραφή.

Η Άννα Τσίχλη είναι από τις σκηνοθέτριες της νεότερης γενιάς με σταθερή και ενδιαφέρουσα πορεία στον χώρο. Η σκηνοθετική της ανάγνωση εντόπισε το πρόβλημα του κειμένου και προσπάθησε να το αμβλύνει. Με λύσεις ως επί το πλείστον ευρηματικές

κατάφερε να δώσει στο κείμενο την απαιτούμενη θεατρικότητα, να εισάγει στο παιχνίδι την σχέση κοινού – ηθοποιών, να διευρύνει το πλαίσιο αναφοράς. Η αδυναμία των προσώπων αντιμετωπίστηκε με την αποφόρτιση τους, με την αποστασιοποιημένη θέαση τους. Ωστόσο δεν μπόρεσε να αποφύγει τα ψυχολογικά παραληρήματα στο τέλος της παράστασης, κάτι που την εξανάγκασε το ίδιο το κείμενο.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσίαζε η εικαστική πλευρά της παράστασης. Πάνω στο μαύρο του φουαγιέ της Πειραματικής Σκηνής η Ιωάννα Τσάμη έντυσε τους ηθοποιούς με μοντέρνα ενδύματα έντονων χρωμάτων, τολμηρές αλλά δυνατές οπτικά επιλογές, επιφορτισμένες με προσδιοριστικό των ηρώων χαρακτήρα. Έτσι το κόκκινο του πάθους, το πράσινο της συγκαταβατικότητας και της ελπίδας, το καφέ – κίτρινο του συντηρητισμού, το μπλε της σταθερότητας και της αποφασιστικότητας αποτέλεσαν μία ενδιαφέρουσα χρωματική εικαστική σύνθεση. Το κεντρικό πρόσωπο ντύθηκε το λευκό, όπως λευκό ήταν και το μοναδικό σκηνικό αντικείμενο, ένα τραπέζι – μπαούλο πολλαπλών χρήσεων. Μία φούστα που παρέπεμπε σε νυφικό ήταν το κυρίαρχο στοιχείο της ενδυμασίας της Δάφνης. Το σύνολο αυτό αναδείχθηκε μέσα από τους φωτισμούς της Μελίνας Μάσχα. Με τη συμβολή του βίντεο της Μαργαρίτας Σταυράκη το παιχνίδι των χρωμάτων συνεχίστηκε, συμπληρωμένο από τη μουσική επιμέλεια του Νέστορα Κοψίδα, παραπέμποντας σε μία νοσταλγική εποχή αθωότητας.

Η Σοφία Λιάκου που υποδύθηκε την νεαρή Δάφνη πιστεύω πως καταθέτει το καλύτερο δείγμα της ως σήμερα. Ουσιαστική, χωρίς κινητικές και συναισθηματικές υπερβολές, με μία συγκρατημένη ένταση που περιμένει να βρει δίοδο, ακούει με υπομονή τις απόψεις των ενδιαφερομένων προς αυτή προσώπων. Η Βίκυ Μαστρογιάννη, στον ρόλο της προστατευτικής αδελφής, της αγωνιούσας για την γρήγορη αποκατάσταση της αποτέλεσε μία ενδιαφέρουσα πηγή χιούμορ. Ο Γεράσιμος Μαύρος έπαιξε τον ρόλο του σύγχρονου γιάπη χωρίς να κουραστεί ιδιαίτερά. Αξιόλογη υπήρξε η συμμετοχή τόσο της Ειρήνης Τσιλέρα όσο και της Γιώτας Αργυροπούλου.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 789, Παρασκευή 30 Μαΐου 2003